

ת"פ 15172/10 - מדינת ישראל נגד הרצל טבריה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15172-10-13 מדינת ישראל נ' טבריה

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מדינת ישראל
נגד
הרצל טבריה

החלטה

כתב האישום מייחס לנאים החזקה ומכירה של עשרות פרטី לבוש בדוקן שהפעיל, תוך הפרת סימני מסחר של 4 חברות שונות, כשהמעשים התפרשו לפי הנטען על פניו תקופה לא ידועה שסיומה ביום 12.10.18.

במסגרת טענות מקדמות, עוטר ב"כ הנאים שבית המשפט יפעיל את סמכותו ווירה למאשימה להחיל את הוראות התקoon 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, בדבר סגירת תיק בהסדר מוותנה, על עניינו של הנאשם (להלן: "התקoon לחוק" ו"סגירת תיק בהסדר מוותנה"). לטענת ב"כ הנאשם, עניינו של הנאשם מתאים בכל הנסיבות לסגירת התקoon בהסדר מוותנה, ואם המאשימה לאחר שקללה את העניין סבורה שלא אלה פנוי הדברים, על בית המשפט להורות לה לעשות כן. את סמכות בית המשפט להתערב בהחלטה המנהלית של המאשימה בדבר הגשת כתב האישום מוצאת ב"כ הנאשם בסמכות הכללית של בית המשפט לביקורת שיפוטית על החלטות מנהליות ובדוקטרינה הביקורת המנהלית. ב"כ הנאשם טוען כי אי החלטת התקoon לחוק על עניינו של הנאשם יפה לבינו בין נאים אחרים פוטנציאלים, ולפיכך יש בו כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק. עוד טוען כי בהיות הנורמה מחייבת עם הנאשם מחויבת המאשימה להחיל על עניינו, ואני רשות לשקלול אלא את השיקולים שמנה היועה" ש בהנחה שהוציא.

המאשימה מצידה מבירה כי שקללה את נסיבות העניין ולא מצאה אותן בכללותן כמתאיימות לסגירת התקoon בהסדר ולפיכך הגישה כתב אישום. המאשימה עומדת על מרחב שיקול דעתה בהגשת כתבי אישום ובסגירת תיקים, על חזקת התקינות של המעשה המנהלי, ועל היקף ההतערבות המצוצם והמאופק של בית המשפט בהחלטות מנהליות שעניין הגשת כתב אישום. המאשימה מדגישה כי לא מתקיימות כל טענות של הגנה מן הצדק. המאשימה מדגישה כי אינה מחויבת להציג הסדר לSEGRETAT TIK ALIA HAYA RASHAIT LEHATZUO, באותו מקרים שהם מתאים גם מבחינות נסיבותיהם וגם מבחינת האינטרס הציבורי. המאשימה מצינית גם כי הנסיבות אותן מונה הסגור כדי לבסס את טענותו כי עניינו של הנאשם תואם להסדר הציבורי, הן נסיבות עובדיות בחלוקת, שבית המשפט אינו יכול להתבסס עליהן מבלתי שהוכחו.

בחנתי את הטענה ואת התגובה על ריקו התקון לחוק והוראות הדין, ושוכנעתי כי דין הטענה להדחות.

רבות מן הטענות העקרוניות שנטענות על ידי ב"כ הנאשם, נטענו על ידו בתיק אחר, בו עתר להורות למאשמה להחיל את התקון לחוק על תיק תלוי ועומד. ההחלטה שנייתה שם רלבנטית בשינויים וההתאמות המחייבים גם לעתירה הנוכחית. על מנת שלא להאריך שלא לצורך אני מפנה להחלטתי באותו עניין בכל הנוגע לתקילת התקון לחוק, שיקול הדעת של המאשמה והיקף ההתערבות השיפוטית בהחלטות המאשמה בהקשר זה (ת.פ. 2-12-6692 מדינת ישראל נ' סוויטה).

בתוכית, אצין כי לא מצאת שמדובר בעקבות המצדיקות התערבות שיפוטית בדרך של ביקורת מנהלית על ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם. שוכנעתי כי המאשמה בהתאם למצוות החוק שקללה את התאמת עניינו של הנאשם בכללותו לאפשרות לסגור את תיקו בהסדר מוותנה, ומטעמים ענייניים הגיעו למסקנה שבנסיבות העניין אין מדובר בכל מתאים. לא מצאת כל חוסר סבירות, שיקולים זרים או מניעים בלתי ענייניים, אף לא שרירות בהחלטתה, ולפיכך אינני רואה מקום להתערב בה.

זאת ועוד, עצם העובדה שמדובר בcoli שיש בו כדי להוביל עם נאשם, אין בה כדי להביא למסקנה מתחייבות כי קיימת חובה להחילcoli זה על כל נאשם נדר עבר פלילי, ולמאשמה ניתנו הסמכויות ושיקול הדעת לשקל את התאמת התקון להסדר בהתאם לתנאים שנקבעו בתיקון לחוק ולקריטריונים המנחים בהנחת היועה מ"ש.

לגוף העניין, לא נוכחות כי נפל פגם בשיקול דעתה של המאשמה בהתבסס על הנ吐נים והנסיבות שציינה, ולבטח לא פגם מצדיק התערבות שיפוטית. מקובלת עליי גם הטענה כי חלק מהנסיבות שמצין הסניגור טעונות הוכחה.

ואחרון, אינני סבורה כי יש מקום להעלאת טענת הגנה מן הצדק של אפליה היפותטית ותיאורטיבית יחסית לנאים אחרים עולמיים שבעניינים יוצע בעתיד הסדר לסתור התקון.

אשר על כן הטענה המקדמית נדחתה.

ב"כ הנאשם יהא ערוך להשבה לאישום בישיבה הקרובה.

המציאות תשלח את ההחלטה בפקס.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, בהעדך
הצדדים.